

Kanningar vísa, at samband er millum fíggarstøðu og eydnusemi hjá fólki

Rík fólk eru glaðari

HAVA **INNTØKA** OG **BÚSKAPARSTØÐA** NAKAÐ AT **SIGA** FYRI, HVUSSU **LUKKULIGUR** TÚ ERT? **JÚ**, TAÐ HEVUR **TAÐ**, VÍSA NÝGGJAR **KANNINGAR**

LIVISTØÐIÐ

Eyðun Klakstein
eydun@sosialurin.fo

Í nógv ár vóru bæði búskaparfrøðingar og onnur samd um, at búskaparlig framgongd ikki hevði við sær lukkuligari fólki. Men fleiri kanningar, sum leiðandi búskaparfrøðingar hava gjørt seinnu árin, vísa, at tað er eitt samband millum búskap og lukku.

Blaðið The Guardian skrivar, at ein kanning hjá trimum amerikanskum akademikarum – Daniel Sacks, Betsey Stevenson og Justin Wolfers – vísir, at fólki verða lukkuligari, tá ið inntøkan hjá teimum veksur.

Kanningin staðfestir, at fólki, sum eru væl fyri fíggarliga, eru í miðal glaðari og meira nøgd enn tey, sum forvinna minni. Og fólki í teimum ríku londunum eru lukkuligari enn fólki í teimum fátæku londunum.

Einki mark

Kanningin hevur eisini funnið fram til, at tá ið bruttotjóðarúrtøkan (BTÚ) hjá einum landi veksur, so verða fólki glaðari. Og gongdin er tann sama, líkamikið hvussu stór fíggarliga framgongdin er – tað er einki mark, har tað ikki verður so festligt longur. Niðurstøðan er heilt einfalt, at betri fólki eru fyri fíggarliga, lukkuligari eru tey.

Kanningin hjá amerikamonnum verður stuðlað av einum kanning hjá Ruut Veenhoven og Floris Vergunst, sum hava brúkt hagtøl hjá World Database of Happiness og funnið fram til, at tað er eitt samband millum gongdina í BTÚ og eydnusemi í flestu londum. Í teimum londum, har størsti búskaparvøksturin hevur verið er miðal eydnusemi eisini vaksið.

So segði hann...

Tað einasta rætta er at gera hassj lógligt at keypa. Veruleikin er, at tað er so lætt at fáa fatur á hassji, at í roynd og veru er longu talan um fría sølu.

Carl August Arge, rúsevnaviðgerðari

KLUMMAN

Inna
Törnroos

Enter og exit Føroyar

Tað eru skjótt trý ár liðin, og sárini eru um at verða lekt. Sárini av at fara úr Føroyum – velja mitt føðiland frá, tí tað tíanverri ikki kundi meta seg við tað, vit fóru aftur til.

Havi júst lisið bókina »Exit Føroyar« – ein góð og týðningarmikil bók – og eg kenni meg so nógv aftur í øllum tí, sum verður lýst í bókini.

Tey, sum ikki vilja steingja hurðina til at flyta heimaftur. Tey, har lívið uttanlands er so gott, at tað er torført at fara frá. Og so tey, sum vilja og trúgva uppá einar Føroyar, ið rúma øllum, og har liviumstøðurnar eru líka góðar sum í øðrum Norðanlondum.

Eg vildi so gjarna trúgva, at lívið í Føroyum var tað, eg vildi. Nógv ávaraðu meg um, at tað, man fer frá sum tannáringur, ikki er tað sama, tá man kemur heim 18 ár seinni. Men eg lurtaði ikki. Føroyar eru eitt fantastiskt land, og betri fólki er ikki at finna. Tað fari eg altíð at standa fast við.

Men eftir nøkrum mánaðum í Føroyum vísti tað seg, at lívið var tyngri, fátækari og meira avbyrgt, enn vit vóru von við. Kostnaðurin fyri at flyta heim gravaði djúp hol í okkara lummar, og setningar sum »Tit skulu ikki halda at nøkur pláss standa og bíða eftir tykkum« vóru galdandi – og ikki bara fyri barnaansingina.

Avgerðin at fara av landinum aftur eftir bara einum ári var tung – sera tung. Um vit gjørdur rætt, fáa vit ongantíð at víta, men tað kennist, sum okkara familja hevur tað betri uttanlands enn í Føroyum. At maðurin er útlendingur hevur sjálvandi sitt at siga, men avgerðin var okkara og ikki bara hansara.

Hóast hetta so eri eg so sera glað fyri, at vit gjørdur hesa royndina. Tí nú vita eg og Føroyar hvar vit hava hvørtannað. Vit eru góð, men vit hava tað best, um vit ikki bígva saman. Sambandið halda vit við, at eg arbeiði partvís í Føroyum og vitji so ofta, eg havi ráð. Tað kann væl verða, at vit flyta saman aftur á gamalsaldrinum – mær hevur so ongantíð dámt at steingja hurðar.

